

Zaaknummer 2011-T376 B

29 maart 2013

De bijzondere kamer van de Klachtencommissie voor seksueel misbruik in de R.-K. Kerk van de Stichting Beheer & Toezicht i.z. Seksueel Misbruik in de R.-K. Kerk in Nederland (rechtsopvolger van de Beoordelings- en Adviescommissie van de kerkelijke rechtspersoon Hulp en Recht), verder ook: de bijzondere kamer, ingesteld op grond van artikel 20 van de nieuwe Procedure Klachtencommissie Seksueel Misbruik in de R.-K. Kerk (hierna: de Procedure), heeft als volgt beslist inzake het bezwaar van:

[naam],
hierna te noemen: klager,
juridisch adviseur: mevrouw mr. S.S. van Gijn.

1. De procedure

Op 28 november 2012 heeft de Klachtencommissie, hierna: de KLAC, advies uitgebracht inzake de klacht van klager tegen aangeklaagde [naam] (destijds [naam]). De KLAC heeft de Overste van de Ordensgemeenschap der Armen-Brüder des Heiligen Franziskus als waarnemend Overste van de Orde van de Arme Broeders van St. Franciscus in liquidatie geadviseerd de klacht tegen aangeklaagde niet gegrond te verklaren.

Mevrouw mr. S.S. van Gijn heeft, na een door het secretariaat van de KLAC verleend uitstel, op 3 januari 2013 (ingekomen op 4 januari 2013) namens klager een bezwaarschrift ingediend tegen het advies van de KLAC van 28 november 2012.

Bij schrijven van 18 januari 2013 (ingekomen op 24 januari 2013) is door mr. G.J. van Oosten namens aangeklaagde op het bezwaarschrift gereageerd.

Op 1 maart 2013 heeft de behandeling van het bezwaar achter gesloten deuren plaatsgevonden, waarbij de bijzondere kamer was samengesteld uit de onder deze beslissing te noemen leden.

2. De inhoud van het bezwaar

Klager stelt zich op het standpunt dat een algemeen beginsel van behoorlijke klachtenbehandeling niet in acht is genomen. Daartoe is – kort weergegeven – aangevoerd:

- a) Wat betreft de weging van (steun)bewijs is de motivering en daarmee de beslissing in de onderhavige klacht van klager wezenlijk anders dan in andere zaken van de KLAC. De motivering in het advies van 28 november 2012 is daarmee niet in overeenstemming en in strijd met het gelijkheidsbeginsel nu in andere beslissingen van de KLAC niet overeenkomstig wordt gemotiveerd. Bovendien is het aangevoerde bewijsmateriaal niet in onderling verband en samenhang beschouwd en blijkt uit het advies niet dat acht is geslagen op de stelselmatig verschillende verklaringen van aangeklaagde.

- b) De KLAC is in de onderhavige klacht van klager van oordeel dat ‘van horen zeggen’-verklaringen niet kunnen bijdragen tot de aannemelijkheid van het gestelde misbruik omdat sprake zou kunnen zijn van een persoonsverwisseling. In andere beslissingen van de KLAC zijn ‘van horen zeggen’-verklaringen zeer wezenlijk geacht. Deze beoordeling en motivering zijn in strijd met overige adviezen van de KLAC. Verder is sprake van willekeur dan wel er wordt onderscheid gemaakt tussen niet-levende aangeklaagden en levende aangeklaagden. Hieruit blijkt eveneens dat algemene eisen van ‘fair play’ niet in acht zijn genomen.

3. De beoordeling

Ingevolge het bepaalde in artikel 20.1 van de nieuwe Procedure kan tegen een advies van de KLAC door de klager en door de aangeklaagde schriftelijk bezwaar worden ingediend indien hij of zij van oordeel is dat een algemeen beginsel van behoorlijke klachtenbehandeling niet in acht is genomen.

De bijzondere kamer stelt voorop dat de toetsing in een bezwaarprocedure geen inhoudelijke herbeoordeling is van de overwegingen die tot het advies hebben geleid. Deze toetsing kan slechts marginaal zijn. De vraag waar het hier derhalve om gaat is of gezegd moet worden dat de KLAC, gelet op het voorhanden zijnde materiaal, in redelijkheid niet tot het door haar uitgebrachte advies heeft kunnen komen.

De bijzondere kamer overweegt ten aanzien van hetgeen door de klager is aangevoerd het volgende:

Ten aanzien van punt a)

De KLAC komt in haar advies van 28 november 2012 tot het oordeel dat de KLAC heeft moeten vaststellen dat voor de feiten die klager heeft gesteld onvoldoende bewijs is gevonden. De KLAC heeft bij dat oordeel kennis genomen van alle in het dossier aanwezige stukken. Op grond van deze stukken acht de KLAC onvoldoende bewijs aanwezig om te kunnen concluderen dat klager seksueel is misbruikt door aangeklaagde.

De bijzondere kamer stelt voorop dat de weging van het voorhanden zijnde bewijs, ook in vergelijking met vergelijkbare gevallen, is voorbehouden aan een KLAC. Slechts indien een bijzondere kamer tot het oordeel komt dat een KLAC in redelijkheid het bewijs niet heeft kunnen waarderen als zij gedaan heeft, is sprake van schending van een algemeen beginsel van behoorlijke klachtenbehandeling, waarbij de motivering van het bewijsoordeel van de KLAC mede van belang is.

De bijzondere kamer is van oordeel dat de KLAC in redelijkheid tot haar oordeel heeft kunnen komen dat voor de feiten die klager heeft gesteld onvoldoende bewijs is gevonden en dat dit oordeel voldoende gemotiveerd is. Het tegen dat oordeel gerichte bezwaar kan derhalve niet leiden tot de conclusie dat een algemeen beginsel van behoorlijke klachtenbehandeling niet in acht is genomen.

Ten aanzien van punt b)

De bijzondere kamer stelt vast dat door de KLAC in haar advies van 28 november 2012 is overwogen waarom deze – verwijzend naar de verklaringen van de echtgenote, kinderen en zus van klager, [naam], [naam] en de behandeld psychiater – ‘van horen zeggen’-verklaringen niet kunnen bijdragen tot de aannemelijkheid van het gestelde misbruik. Daarmee heeft de KLAC zich uitgelaten over de bewijswaarde van die verklaringen en die bewijswaarde – in samenhang met ander bewijs – onvoldoende geoordeeld om de klacht gegrond te verklaren. Zoals hiervoor overwogen is een dergelijke weging van het voorhanden zijnde bewijs voorbehouden aan een KLAC.

De bijzondere kamer is voorts van oordeel dat, gelet op de bijkomende overwegingen van de KLAC waarom in de klacht van klager de ‘van horen zeggen’-verklaringen niet kunnen dienen als steunbewijs, er niet gesteld kan worden dat er sprake is van willekeur dan wel dat er onderscheid wordt gemaakt tussen niet-levende aangeklaagden en levende aangeklaagden. Ook blijkt daar niet uit dat algemene eisen van ‘fair play’ niet in acht zijn genomen. Een en ander kan derhalve niet leiden tot de conclusie dat een algemeen beginsel van behoorlijke klachtenbehandeling niet in acht is genomen.

De bijzondere kamer zal, gelet op het vorenstaande, het bezwaar dan ook niet gegrond verklaren.

3. De beslissing

De bijzondere kamer:

- Verklaart het bezwaar niet gegrond.

Deze beslissing is gegeven op 29 maart 2013 door mr. H.J. Schepen, voorzitter, mr. C.H.W.M. Sterk en mevrouw mr. C.C. de Rijke-Maas, leden, bijgestaan door M.H.J. Materman, griffier, en is ondertekend door de voorzitter.

De voorzitter.